

[Alfred Kristensen.]

ministeren, hvilken af de dér nævnte 3 Former der skal benyttes. Enten skal der oprettes Tjenestemandstillinger eller Stillinger, der aflønnes med aarlige Honorarer, eller der kan træffes en Slags overenskomstmæssig Aftale med de paagældende angaaende Arbejdets Udførelse. I Folketingsudvalget har man lagt Vægt paa, at Tjenestemandstillingen blev nævnt først og var det naturlige, og det har efter min Mening en ikke ringe Betydning, at dette er fremhævet i Folketingsudvalgets Betænkning.

Men det forekommer mig, at man har skubbet en Kategori af Medhjælpere ved Folkekirken noget i Baggrunden og paa en Maade, som jeg ikke er glad for. Det er den Kategori af Tjenestemænd eller Tjenere ved Folkekirken, som kaldes Kirketjenere, og som eventuelt tillige er Gravere. Ærede Medlemmer har faaet tilsendt en Skrivelse i sidste Uge, hvori deres Forening beklager sig over, at der er taget ringe Hensyn til dem. Man har allerede i Lønningskommissionen været i høj Grad opmærksom paa denne Kategori af Tjenere ved Kirken. Det har ikke været muligt at naa længere, end man er kommet her. Jeg vil gerne — men det er maaske overflødigt, da Ministeren vel allerede maa have studeret det — henlede den højterede Ministers Opmærksomhed paa det Afsnit i Kommissionens Betænkning, „Bemærkninger til ny §§ 23—29“, hvor man har ønsket at pege paa, efter hvilke Retningslinier disse Landsbygravere i hvert Fald i det mindste bør behandles. Det udtales her, at man, hvor det ikke er muligt at placere dem i Tjenestemandstillinger, i hvert Fald vil finde det rigtigt, at de bestaaende Honorarer optages til Revision med Henblik paa, at der for det Arbejde, der præsteres for Kirken, ydes en efter samtlige de Omstændigheder, der i denne Henseende kan komme i Betragtning — herunder Arbejdets Omfang og Vederlaget for tilsvarende Arbejde — passende Betaling. Her har Lønningskommissionen — og det er understreget af Folketingets Udvalg — peget paa, at disse Landsbygraveres Forhold er af en saadan Art, at de maa have væsentlige Forbedringer. Det vilde i øvrigt ogsaa i allerhøjeste Grad se mærkeligt ud, hvis den høje Rigsdag gennemførte en Lønningsordning og Forbedring, som for Præsterne Vedkommende betyder 2 000—3 000 Kr. aarlig — sikkert ikke for meget efter deres Uddannelse o. s. v. —, og saa afspiste Graverne med en Bemærkning om, at de nok kan klare det, hvis det

gaar som hidtil. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt, derfor gør jeg den højterede Minister opmærksom paa, at her maa vistnok et ministerielt Initiativ til, for at Graverne kan blive rykket med op, saa at man ikke med Rette kan sige noget i den Retning, jeg her har antydnet.

I § 13 findes der en Bestemmelse, som jeg er glad for, og som i nogen Grad kan være med til at udligne det Forhold, jeg talte om før, Klassificeringen af Præsterne, idet det dér er slaaet fast, at under visse Forhold kan Præster oprykkes fra et 3die Klasses til et 2det Klasses Embede, naar Menigheden paa Stedet selv betaler det; det sker kun midlertidigt, nemlig saa længe Embedet er besat af vedkommende Præst.

Det er i store Træk, hvad jeg har at sige om dette Lovforslag. § 77, Afskedigelsesparagraffen, vil jeg ikke opholde mig ved, fordi det for mig staaar saaledes, at en Kreds af Præster her nærmest har vist noget i Retning af Overfølsomhed og har ment, at deres Forbliven i Embedet under alle Forhold er mere afgørende end, om de kirkelige Forhold udvikler sig paa naturlig Maade paa det paagældende Sted. Jeg synes, Debatten herom faktisk er gaaet saa vidt, at den baade fra Præsternes og anden Side har nærmet sig noget i Retning af Hysteri eller lignende.

Om Lovforslaget angaaende Folkekirkens Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning, idet Lønningssatserne her er de samme, bortset fra at de er ca. 600 Kr. højere af Hensyn til Forholdene, særlig Boligforholdene, i København. Der er et enkelt Spørgsmaal, som jeg synes der er Grund til at være opmærksom paa. Der gøres nogle ganske faa Bemærkninger om det i Folketingsudvalgets Betænkning. Det vedrører § 19 og angaar det mærkelige Forhold, at nogle Dage kaldes Standarddage. Derom siger Folketingets Udvalg, at det vilde være ønskeligt, om de kirkelige Handlinger kunde udføres vederlagsfrit for Menigheden paa alle Ugens Dage, men saa kommer der den Tilføjelse, at af Hensyn til de økonomiske Konsekvenser o. s. v. o. s. v. stiller man ikke Ændringsforslag. Jeg er ikke sikker paa, at man overhovedet kunde stille et Ændringsforslag derom i Forbindelse med denne Lov, idet jeg er tilbøjelig til at tro, at Afgørelsen maa træffes i Loven om Tilsyn med Kirker, Menighedsraad, eller hvad den nu hedder. Men ifølge § 19 skal det ved Regulativ fastsættes, at de københavnske og frederiksbergske Kirker kun kan benyttes frit to Søgnedage om Ugen foruden